

Hồi thứ bảy mươi chín

Chùa Thanh Lương gặp hồi đại nạn

Hoàng Phổ Các thấy Trùng Quang đại sư trầm ngâm không lên tiếng liền cười nói:

- Dù trong chùa Thanh Lương có mấy vị nương tử xinh đẹp thì để mọi người chiêm ngưỡng dung nhan, âu cũng là một phen được hưởng nhãn phúc rất sâu xa.

Hắn nói hai câu này thật là khinh bạc, không còn nể mặt Trùng Quang đại sư chút nào nữa.

Trùng Quang thấy Ba Nhan phóng ra những thủ thức đúng là công phu đích phái Mật Tông ở tiểu tử. Còn Hoàng Phủ Các lai lịch thế nào thì không sao đoán được. Lão tự hỏi:

- Hắn đã biết rõ mình đích phái Thiếu Lâm và còn nói rõ cả những môn võ sở trường của mình mà sao hắn tuyệt không có chút gì uly ky đối với bản phái? Hắn ỷ vào đâu mà không kiêng nể ai?

Nhà sư trong lòng xoay chuyển ý nghĩ nên bọn Tâm Khê, Ba Nhan nói cười chót nhả thế nào cũng mặc, chẳng để lọt vào tai.

Tâm Khê cười nói:

- Phương trượng sư huynh! Đã vậy thì sư huynh nên để Lạt Ma đi coi mọi chỗ cho xong quách!

Lão nói rồi chum miệng đưa môi ra hiệu.

Ba Nhan đại sư liền cất bước đi vào hậu viện.

Trùng Quang nghĩ bụng:

- Bọn chúng đã chuẩn bị rồi mới đến đây thì dù ta có ngăn cản được Ba Nhan và Hoàng Phủ Các, nhưng quyết không thể nào ngăn cản nổi số đông thủ hạ của chúng đã đưa đến. Nếu xảy ra cuộc hỗn chiến thì chùa Thanh Lương gặp phải kiếp nạn trọng đại.

Trùng Quang tâm sự rối bời, bất giác buông tiếng thở dài rồi giương mắt lên nhìn bọn Ba Nhan tiến vào nội viện. Nhà sư đành đi theo sau bọn chúng.

Ba Nhan, Tâm Khê, Hoàng Phủ Các ba người hạ thấp giọng thương nghị với nhau. Mấy chục tên thủ hạ của chúng đã xông vào những gian điện đường, tăng phòng xục tìm.

Quần tăng chùa Thanh Lương thấy phương trượng chưa ra lệnh, ai cũng chỉ giương cặp mắt tức giận lên mà nhìn, không dám ngăn cản.

Vì Tiểu Bảo cùng Song Nhi theo sau Trùng Quang phương trượng nhìn thấy tay áo tăng bào của nhà sư rung động không ngớt thì biết là lão cầm giận đến cực điểm chỉ vì ít người địch lại số đông, khó bề kháng cự phải nhịn nhục.

Bỗng nghe trong tăng phòng phía tây có người lớn tiếng hỏi:

- Có phải hán đây không?

Hoàng Phủ Các rảo bước chạy tới. Hai hán tử đã kéo một nhà sư trung niên đưa ra.

Nhà sư này lối chừng bốn chục tuổi tướng mạo thanh tú cất tiếng hỏi:

- Các vị bắt bần tăng làm chi?

Hoàng Phủ Các lắc đầu ra hiệu không phải. Hai tên hán tử liền cười nói:

- Xin lỗi!

Rồi thả nhà sư ra.

Vì Tiểu Bảo liền hiểu ngay là những người đến đây là để kiếm Thuận Trị Hoàng đế, không còn nghi ngờ gì nữa.

Trùng Quang cười lạt hỏi mớ:

- Vị hoà thượng này ở bản tự phải chăng là tiểu Lạt Ma dưới toà Phật sống?

Hoàng Phủ Các không trả lời thì lại thấy thủ hạ lôi ra một nhà sư đứng tuổi khác, hán nhìn kỹ tướng mạo nhà sư này rồi lại lắc đầu.

Vì Tiểu Bảo tự nhủ:

- Té ra hán nhận được Thuận Trị Hoàng đế.

Rồi bụng bảo dạ:

- Bọn chúng xục tìm như vậy tất lôi được Thuận Trị Hoàng đế ra. Ngài là phụ thân của tiểu Hoàng đế, ta phải nghĩ cách bảo vệ cho ngài.

Nhưng bên đối phương đông quá làm cách nào để bảo vệ? Gã chưa nghĩ ra được biện pháp.

Mấy chục người xục tìm đến trước một toà tiểu tăng viện ở mé đông bắc. Cửa viện đóng chặt, bọn chúng liền la gọi:

- Mở cửa mau! Mở cửa mau!

Trùng Quang nói:

- Phòng này là nơi toạ quan của một vị cao tăng ở bản tự đã bảy năm nay. Các vị không nên phá hoại cuộc thanh tu của lão nhân gia.

Tâm Khê cười hỏi:

- Đây là người ngoài lọt vào, chứ không phải vị hoà thượng toạ quan không chịu đựng nổi mà tự mở ra thì có sao?

Một tên Lạt Ma thân hình to lớn quát lên:

- Sao lại không mở cửa? Chắc hẩn ở trong này!

Rồi gã vung chân đá vào cửa viện.

Bóng người thấp thoáng. Trùng Quang đã lạng mình đứng chắn trước mặt gã.

Tên Lạt Ma kia thu thế về không kịp, chiếc giò đá ra trúng vào bụng dưới Trùng Quang đánh "cắc" một tiếng. Xương đùi gã bị gãy rời. Người gã ngã ngửa về phía sau.

Ba Nhan thét lên những tiếng quái gở. Tay trái đưa lên, tay mặt chúi xuống đều thành thế móng chân gà nhằm Trùng Quang chụp tới. Trùng Quang đứng ở cửa, phóng chuông hất Ba Nhan ra.

Hoàng Phủ Các la lên:

- Bát Nhã chuông tuyệt hảo!

Hẩn trở tay trái một cái. Một dây kinh phong điểm tới trước mặt Trùng Quang.

Trùng Quang né sang bên tả tránh khỏi. Bỗng nghe đánh "kịch" một tiếng. Luồng chỉ phong đụng vào cửa gỗ.

Trùng Quang kinh hãi la lên:

- Chỉ lực cực kỳ lợi hại!

Rồi thi triển Bát nhã chuông, ngưng thần tiếp chiến.

Lão đã quyết định chủ ý không đả thương người, chỉ tử thủ khuôn cửa gỗ này được lúc nào hay lúc ấy. Sau cùng, cái mạng già có chết ở đây cũng không thẹn với đời.

Ba Nhan và Hoàng Phủ Các chia ra đánh vào hai bên.

Trùng Quang sử chiêu rất thông thả phóng từng chưởng một đánh ra coi hơi hợt như không có lực lượng gì mà chưởng phong rít lên cực kỳ lợi hại!

Mấy chục tên thủ hạ của Ba Nhan đứng ngoài quát tháo reo hò để trợ oai.

Ba Nhan tấn công mấy lần đều bị chưởng lực của Trùng Quang hất lùi lại.

Ba Nhan trong lòng nóng nảy, nổi máu hung đồ, tấn công cực kỳ ráo riết.

Đột nhiên hần rên lên một tiếng giơ tay trái lên. Mấy chục sợi râu bạc bay phát phơ. Đó là hần đã chụp trúng chòm râu của Trùng Quang rồi buông ra. Nhưng bên vai phải hần cũng bị trúng chưởng. Bàn đầu chưa thấy gì, sau cánh tay mặt mỗi lúc một trầm trọng rồi không giơ cao lên được. Hần chỉ dùng tay trái tiếp tục phóng chiêu cực kỳ lợi hại.

Ba Nhan bỗng gầm lên một tiếng, lướt người sang một bên.

Bốn tên Lạt Ma, tay cầm cương đao xông vào tấn công Trùng Quang.

Trùng Quang đá hai tên lộn đi. Tay trái phóng chưởng đánh vào trước ngực tên Lạt Ma thứ ba.

Tên này "ối" lên một tiếng rồi nhảy vọt đi tránh đòn.

Giữa lúc ấy, tên Lạt Ma thứ tư phóng cương đao chém tới.

Trùng Quang phát tay áo quần lấy tay gãi.

Lúc này tay mặt Ba Nhan đã đỡ tê chôn, hần vung song chưởng một trên một dưới đánh tới.

Trùng Quang né tránh sang bên phải. Bỗng một luồng kinh phong xô tới, nhà sư la thảm:

- Phên này thì nguy mất!

Đồng thời phóng chưởng đánh ra, nhưng cảm thấy má bên phải đau nhói không chịu được. Nhà sư đã bị trúng chỉ của Hoàng Phủ Các đâm vào.

Phát chưởng của nhà sư cũng đánh trúng tay đối phương nhưng chưa làm cho gãy xương.

Song Nhi thấy Trùng Quang mặt đầy máu tươi, khẽ hỏi:

- Có nên viện trợ phương trượng không?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Hãy chờ một chút xem sao đã?

Bản ý gã là cốt tìm cho thấy mặt Thuận Trị Hoàng đế. Nếu để Song Nhi ra tay đánh bọn hung đồ thì khó lòng tìm ra được lão Hoàng đế.

Quần tăng chùa Thanh Lương thấy phương trượng bị nguy hiểm tới tấp cầm côn bổng, đỉnh ba chạy ra trợ chiến, nhưng sư sãi ở đây không hiểu võ công. Ai xông vào liền bị đối phương đánh tét đầu chảy máu.

Trùng Quang vội la lên:

- Các người hãy lui ra không được động thủ!

Ba Nhan cũng tức giận gầm thét:

- Các người cứ phóng tay chém giết chúng đi!

Hắn vừa quát thét, bọn Lạt Ma liền hạ thủ chẳng nề nang gì nữa.

Chỉ trong khoảnh khắc bốn nhà sư chùa Thanh Lương đã bị chém chết, đầu một nơi mình một nẻo.

Trùng Quang thấy vậy không khỏi đau lòng. Lão vừa phân tâm một chút lại trúng một chỉ nữa của Hoàng Phủ Các đâm vào mé bên phải trước ngực. Máu tươi theo lỗ thủng vọt ra ngoài.

Hoàng Phủ Các đắc chí cười hỏi:

- Bát Nhã chương của phái Thiếu Lâm bất quá có vậy mà thôi. Sao đại hoà thượng còn chưa chịu đầu hàng?

Trùng Quang đại sư đáp:

- A Di Đà Phật! Tội nghiệt của thí chủ không nhỏ đâu.

Đột nhiên hai tên Lạt Ma múa đao lẫn xả vào chém hai chân nhà sư. Trùng Quang vung chân đá ra, nhưng vết thương trước ngực nổi cơn đau điên người. Mặt lão tối sầm. Đòn cước mới đá ra nửa vơi đã phải dừng lại. Trong lúc mê man lão vung tay trái quét bừa hai cái trúng vào đầu hai tên Lạt Ma. Lập tức chúng chết giắc.

Ba Nhan cất tiếng thoá mạ:

- Thằng trọc chết đâm kia!...

Hắn phóng hai tay một nhát. Mười ngón tay đâm vào đùi bên trái Trùng Quang.

Trùng Quang không chống nổi nữa, ngã lăn ra.

Ba Nhan cười hô hố phóng chân đá vào cánh cửa gỗ đánh "rắc" một tiếng. Cánh cửa bật tung vào trong.

Ba Nhan thích chí reo lên:

- Hay lắm! Ra mau đi! Để mọi người coi mặt xem thế nào?

Trong căn phòng tối om yên lặng không một tiếng động.

Hoàng Phủ Các đã phóng chỉ liên tiếp phong toả huyết đạo Trùng Quang.

Tầng chúng chùa Thanh Lương thấy dịch nhân hành hung giết người đều đứng đằng xa la làng chứ không dám tiến gần vào.

Ba Nhan lại hô lớn:

- Bắt người lôi ra đây cho ta!

Hai tên Lạt Ma "dạ" một tiếng xồng xộc tiến vào phòng.

Đột nhiên ánh vàng lấp loáng. Một cây hoàng kim chữ từ trong phóng ra.

"Bình bình" hai tiếng! Hoàng kim chữ đánh trúng đầu hai tên Lạt Ma.

Cây hoàng kim chữ phóng ra rút vào hai lần là hai tên Lạt Ma đầu óc vỡ tan chết ngay giữa cửa, không kịp kêu rú một tiếng.

Biến diễn này ngoài ra sự tiên liệu của mọi người. Họ thấy cây hoàng kim chữ phóng ra thu về không lấy gì làm mau lẹ cho lắm mà hai tên Lạt Ma không sao tránh được.

Ba Nhan lớn tiếng thoá mạ. Ba tên Lạt Ma khác lại xông vào. Lần này chúng đã đề phòng trước, múa tít cương đao bảo vệ trên đầu.

Tên Lạt Ma thứ nhất bước chân qua cửa, cây hoàng kim chữ từ trên đầu đập xuống, trúng cương đao. Cả đao lẫn chữ đồng thời giáng vào đầu Lạt Ma.

Tên Lạt Ma thứ hai vận toàn lực huơ đao lên ^^^, nhưng lúc cây hoàng kim chữ giáng xuống bằng sức nặng ngàn cân. Cương đao đối với hoàng kim chữ chẳng thấm thía gì.

"Chát" một tiếng! Đầu tên Lạt Ma này lại vỡ nát.

Tên Lạt Ma thứ ba hết hồn, sắc mặt tái mét đánh rớt cương đao vội chạy lùi lại.

Ba Nhan chỉ ngoác miệng ra mà thoá mạ chứ không dám tự mình xông vào.

Hoàng Phủ Các hô:

- Lên nóc nhà đi! Trổ mái ra đánh xuống!

Bốn hán tử liền nhảy lên nóc nhà khoét lỗ thùng quăng gạch ngói xuống.

Hoàng Phủ Các lại hô:

- Hãy lấy cát đá liệng vào nhà!

Bốn hán tử thủ hạ của hắn liền theo lời lượm cát đá dưới đất liệng qua cửa như mưa rào vào tầng phòng.

Diễn biến này khiến cho người trong phòng dù bản lãnh cao thâm đến đâu cũng không có cách nào yên thân được.

Cát đá ở ngoài liệng vào tuy bị người kia vung hoàng kim chữ hất ngược trở ra phần lớn, nhưng gạch ngói từ trên nóc nhà quảng xuống tới tấp không thể đỡ gạt cho xiết được.

Bỗng nghe một tiếng "rầm" rùng rợn như tiếng trâu mộng rống lên. Một vị đại hoà thượng to béo, tay trái dắt một nhà sư, tay mặt huy động cây kim chữ, rảo bước chạy ra.

Vị Mãng hoà thượng này cao hơn người thường ít ra là nửa cái đầu. Cây kim chữ múa tít loé ra ánh vàng lấp lánh. Mãng hoà thượng oai phong凛冽, chẳng khác một vị thiên thần, lớn tiếng quát hỏi:

- Các người không muốn sống nữa chăng?

Vì Tiểu Bảo đoán chắc nhà sư mà Mãng hoà thượng dắt tay kia là Thuận Trị Hoàng đế.

Mãng hoà thượng vừa ra khỏi tầng phòng, mọi người chú ý nhìn lão thì thấy sắc mặt đỏ tía, râu đâm tua tủa. áo tăng bào rách tứ tung. Mọi người nhìn qua những lỗ thủng thấy bắp thịt Mãng hoà thượng nổi lên cuộn cuộn. Mãng hoà thượng lưng rộng vai u, chân tay to lớn.

Bọn Hoàng Phủ Các, Ba Nhan thấy uy thế Mãng hoà thượng ghê gớm, không tự chủ được lùi lại mấy bước.

Ba Nhan hét lên:

- Thằng trọc kia chỉ có một mình thì việc gì mà sợ? Chúng ta xông cả vào đi!

Hoàng Phủ Các hô:

- Chúng ta phải coi chừng, đừng làm thương tổn đến nhà sư bên cạnh Mãng hoà thượng.

Mọi người nghe Hoàng Phủ Các hô mới quay lại nhìn nhà sư kia.

Nhà sư đó vào trạc bốn mươi tuổi, người cao mà gầy, phong tư tuấn nhã, sắc mặt trắng xanh. Cặp mắt vẫn nhìn xuống không để ý gì đến tình trạng xung quanh.

Vì Tiểu Bảo trong lòng hồi hộp. Trống ngực đập loạn lên, gã nghĩ thầm:

- Nhà sư đó chắc là gia gia của tiểu Hoàng đế, nhưng tướng mạo lão gia lại không giống hệt ông vua con, lão gia so với tiểu Hoàng đế còn dễ coi hơn nhiều.

Giữa lúc ấy mười mấy tên Lạt Ma xông vào tấn công Mãng hoà thượng.

Mãng hoà thượng huy động hoàng kim chử. Những tiếng "chát chát" vang lên không ngớt. Mỗi một tiếng "chát" là một dịch nhân trúng chử té nhào, bể sọ ra mà chết.

Hoàng Phủ Các thò tay trái vào sau lưng rút ra một cây nhuyễn tiên. Ba Nhan sử dụng đôi thiết trùy cán ngắn. Hai người chia hai bên giáp công Mãng hoà thượng.

Hoàng Phủ Các rung cây nhuyễn tiên một cái. Đầu cây tiên quét ngang đánh vào một tiếng lướt vào cổ Mãng hoà thượng.

Mãng hoà thượng quát tháo om sòm, vung chử đánh tới Ba Nhan.

Ba Nhan vung song trùy lên gạt. Chử, trùy đụng nhau bật lên một tiếng "choang" rùng rợn.

Cánh tay Ba Nhan bị tê chồn để rớt song chùy.

Mãng hoà thượng cũng bị nhuyễn tiên đánh trúng đầu vai.

Bây giờ mọi người đã nhận thấy Mãng hoà thượng tỷ lực ghê gớm nhưng võ công lại tầm thường.

Lúc này một tên Lạt Ma sấn gần vào bên Mãng hoà thượng chụp lấy cánh tay trái nhà sư đứng tuổi.

Vì Tiểu Bảo nói nhỏ vào tai Song Nhi:

- Phải ráng bảo vệ nhà sư này!

Song Nhi khẽ đáp:

- Xin tuân lệnh!

Bóng người thấp thoáng. Song Nhi vươn tay đâm vào sau lưng tên Lạt Ma. Gã liền té nhào.

Song Nhi quay mình điểm dứt một chiêu vào Hoàng Phủ Các.

Hoàng Phủ Các lảng tránh sang mé hữu, Song Nhi liền xoay tay điểm trúng vào trước ngực Ba Nhan.

Ba Nhan mở miệng thóa mạ:

- Con mẹ...

Hắn vừa thốt ra một tiếng đã ngã ngửa người xuống đất.

Song Nhi thân hình bé nhỏ, thân pháp linh hoạt phi thường, vừa chuyển sang mé tả đã lướt tới mé hữu. Ngón tay nhỏ nhắn của thị phóng tới đầu người ta ngã ra tới đó.

Chỉ trong chớp mắt mấy chục tên thủ hạ của Ba Nhan cùng Hoàng Phủ Các đưa tới đã nằm la liệt dưới đất.

Tâm Khê miệng lắp bắp:

- Ô hay!... Tiểu... tiểu thí chủ...

Song Nhi mỉm cười hô theo:

- Ô hay! Lão hoà thượng!

Thị phóng chỉ điểm trúng vào sau lưng Tâm Khê hoà thượng.

Hoàng Phủ Các cực kỳ kinh hãi huy động cây nhuyễn tiên để bảo vệ quanh mình.

Cây nhuyễn tiên rút lên vù vù. Trong vòng tròn chừng một trượng bóng tiên dày khít thành một bức màn, cơ hồ nước cũng không chảy qua được.

Song Nhi vẫn hai bàn tay không xoay chuyển ngoài vòng tiên như ma quỷ hiện hình.

Trùng Quang phương trượng ngồi dưới đất, trong lòng rất đổi kinh nghi nghĩ thầm:

- Võ công cùng gia số của Hoàng Phủ Các ta vẫn không nhận ra được. Còn vị tiểu thí chủ kia lại càng ghê gớm! Đột nhiên y ra tay giải vây cho bên mình. Không hiểu y là đệ tử môn phái nào?

Hoàng Phủ Các sử dụng cây nhuyễn tiên mỗi lúc một mau lẹ hơn. Cây tiên đánh lướt bên mình Song Nhi chỉ cách một vài tấc mà đều bị thị tránh khỏi.

Hoàng Phủ Các la lên:

- Thành lỏi này giỏi thật!

Hắn vận kinh ra cây nhuyễn tiên thành cứng như trường thương nhằm đâm vào ngực Song Nhi.

Công phu biến tiên thành thương tỏ ra nội kinh của hắn cực kỳ hùng hậu, ít kẻ bì kịp.

Hoàng Phủ Các lại quát lên một tiếng:

- Này!

Ngọn tiên sắp chạm vào ngực Song Nhi, thị liền trượt chân một cái lướt về phía trước, phóng ngón tay điểm vào bụng dưới đối phương.

Hoàng Phủ Các biến chiêu cực kỳ thần tốc. Hắn dựng đứng bàn tay trái lên để tóm lấy chiêu chỉ của Song Nhi điểm tới.

Cây nhuyễn tiên tựa hồ một con vật sống động, nó quay đầu lại nhằm điểm vào sau lưng Song Nhi. Người thị xoay tròn đi một vòng. Toàn thân bị cây nhuyễn tiên đẩy lên không, nhưng tay trái thị đã chụp được đầu roi.

Hoàng Phủ Các quật mạnh một cái tường đập Song Nhi vào tường.

Song Nhi người còn lơ lửng trên không, chân trái khê đá ra trúng vào huyết Thái Dương Hoàng Phủ Các. Hấn rú lên một tiếng rồi người từ từ ngã xuống.

Chân phải Song Nhi vừa chấm đất, thị đoạt lấy cây nhuyễn tiên.

Vì Tiểu Bảo lớn tiếng hoan hô:

- Hảo công phu! Hảo công phu!

Gã rút đao truỷ thủ ra chỉ vào mắt bên trái hấn, quát lớn:

- Người hạ lệnh cho bọn thủ hạ không được tiến lại.

Hoàng Phủ Các không nhúc nhích được, trên mặt lại cảm thấy lưỡi đao truỷ thủ lạnh toát, trong lòng cực kỳ kinh hãi hết sức la lên:

- Hết thầy mọi người hãy nghe đây! Không ai được tiến lại!

Huyết đạo hấn còn bị phong toả, khí huyết lưu thông khó khăn, nên tiếng hô chỉ hơi hợt ngoài miệng chứ không có chút sức mạnh.

Mãng hoà thượng giương cặp mắt tròn xoe chăm chú nhìn Song Nhi một lúc rồi cất tiếng khen:

- Hảo tiểu tử!

Lão tăng nhà sư đứng tuổi đưa vào tăng phòng.

Vì Tiểu Bảo tiến lên một bước muốn nói với nhà sư đứng tuổi mấy câu nhưng không kịp nữa.

Song Nhi chạy đến bên Trùng Quang đại sư giải huyết đạo cho lão rồi cười nói:

- Bọn hung đồ đón mặt làm điều bá đạo, dám mạo phạm đến phương trượng. Tiểu nhân rất lấy làm áy náy.

Trùng Quang đứng lên chấp tay đáp:

- Tiểu thí chủ mình mang tuyệt kỹ giải cứu đại nạn cho bản tự. Lão tăng tuổi già mắt kém không nhận biết cao nhân, nên đã phạm điều thất kính. Mong rằng thí chủ miễn trách cho.

Song Nhi nói:

- Tiểu nhân không dám. Phương trượng đối đãi với công tử của tiểu nhân thật khách sáo quá!

Trùng Quang nhìn Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Vi công tử! Công tử tính giải quyết vụ này thế nào cho ổn? Tiểu thí chủ đây tuy đã điểm ngã mấy chục người, nhưng ngoài chùa còn mấy trăm tên. Vụ này chưa yên được.

Vi Tiểu Bảo mỉm cười hỏi lại:

- Yêu cầu ba vị thí chủ đây ra lệnh giải tán bọn họ được chăng?

Hoàng Phủ Các rất lạnh trí. Hắn biết Vi Tiểu Bảo muốn bức bách mình tự động giải tán bọn thủ hạ, nên không chờ gã lên tiếng đã hô lớn:

- Các người hãy xuống dưới chân núi chờ ta!

Mấy trăm tên thủ hạ ở ngoài chùa đồng thanh đáp:

- Xin tuân lệnh!

Tiếng bước chân lạo xạo vang lên một lúc rồi yên tĩnh.

Trùng Quang đã hơi yên tâm toan vươn tay giải huyết cho Tâm Khê.

Vi Tiểu Bảo vội nói:

- Phương trượng hãy khoan! Tại hạ có điều muốn thương lượng với phương trượng.

Trùng Quang đáp:

- Xin vâng. Nhưng mấy vị hoà thượng đây bị điểm huyết đã lâu chân tay tê chồn. Bần tăng giải huyết cho họ...

Vi Tiểu Bảo cười ngắt lời:

- Nhanh chậm cũng không làm gì trong mấy khắc. Chúng ta hãy vào sảnh đường bên kia nói chuyện một chút rồi sẽ tính cũng chưa muộn.

Trùng Quang gật đầu đồng ý.

Võ công lão cao thâm, nhưng tính tình nhu nhược, làm việc không quyết đoán. Lão nhìn Tâm Khê hoà thượng nói:

- Sư huynh bất tất phải nóng nảy, lát nữa tiểu đệ sẽ quay lại giải huyết đạo cho.

Lão nói rồi dẫn Vi Tiểu Bảo vào trong Phật điện mé tây.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Bạch phương trượng! Phải chăng bọn người này đến đây để tìm tiểu Lạt Ma?

Trùng Quang há miệng, lú lỏi không biết đáp thế nào.

Lão biết rõ bọn chúng đến đây với dụng ý gì nhưng khó bề thổ lộ.

Vì Tiểu Bảo ghé miệng vào tai lão khẽ nói:

- Tại hạ biết chúng vì vị Hoàng đế hoà thượng đó mà đến.

Trùng Quang giật nảy mình từ từ gật đầu đáp:

- Té ra thí chủ đã biết rồi!

Vì Tiểu Bảo khẽ nói:

- Tại hạ đến bảo tự lập đàn tràng giải oan là chuyện giả, thực tình là để bảo vệ cho Hoàng đế hoà thượng đang bình yên vô sự.

Trùng Quang nói:

- Té ra là thế! Bần tăng cũng có ý nghi ngờ, vì thí chủ lật đật vượt qua muôn dặm đường trường lên chùa Thanh Lương này để mở đàn tràng là một chuyện phi lý.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Tuy đã hạ được bọn Hoàng Phủ Các, Ba Nhan, nhưng bắt hổ là chuyện dễ, thả hổ mới là chuyện khó. Nếu mình thả chúng về thì sau mấy ngày chúng lại đến sinh sự, thật phiền cho mình.

Trùng Quang nói:

- Giết chúng đi cũng không thể được. Chùa này đã bị tổn thương mấy nhân mạng. Hỡi ơi! A Di Đà Phật! A Di Đà Phật!

Vì Tiểu Bảo nói:

- Giết bọn chúng cũng bằng vô dụng. Bây giờ đành thế này vậy: Phương trượng sai trói chúng lại để bọn ta tra hỏi cho ra chúng đến kiếm Hoàng đế hoà thượng với dụng ý gì?

Trùng Quang lấy làm khó nghĩ đáp:

- Cửa Phật là nơi yên tịnh. Bọn bần tăng đã xuất gia mà trói người thăm vấn một cách riêng tây, dường như không hợp lý.

Vì Tiểu Bảo hỏi lại:

- Làm sao không hợp lý? Chẳng lẽ bọn chúng đến chùa giết sư là hợp lý chăng? Ta mà không thăm vấn cho biết rõ tất cả bọn chúng lại đến giết người, phóng hoả đốt chùa Thanh Lương thì làm thế nào?

Trùng Quang ngẫm nghĩ rồi gật đầu đáp:

- Thí chủ nói cũng phải. Vậy nhất thiết mọi việc lão tăng xin nghe theo lời thí chủ!

Lão nói rồi vỗ tay một cái. Một nhà sư tiến vào chấp tay thi lễ:

- Đệ tử xin chờ lệnh phương trượng.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tình Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp

- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới

- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...

- Sách dạy tự luyện võ công.

-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>